

Račenka 2015

Obsah Ročenky 2015

ZHODNOCENÍ SEZÓNY 2015	Miroslav Orálek	3
Sportovní část.....		3
Úspěchy našeho oddílu:		3
Činnost oddílu.....		5
Různé		6
Výhled.....		7
Můžou za to Klusáčkovi	Dana Fialová	8
Rumpál 2014 – Luhačovice	Lenka Křížová	9
Marodný železničář	Petr Fiala.....	10
CVČ 2015	Lenka Křížová	11
Jak jsem zachraňoval naše Áčka	Martin Klusáček.....	11
Toikový příběh	Miroslav Orálek.....	16
Jak jsem se připojil k orientačnímu běhu	Matěj Cícha	17
Průměrná známka 2,57		18
O známostech	Lenka Křížová	21
Kufr v Sedle aneb jeden z mnoha...	Petr Drábek	22
Jak jsem si poprvé (a nejspíš naposled) zaorientila ve Skandinávii	Jitka Klusáčková	24
ČERNÝ LES - SCHWARZWALD	Miroslav Orálek	26
Běhání v Dánsku	Jakub Jirásek.....	27
O-Bergen	Zuzana Klusáčková	29
Pokalkamp middle 18.8.		29
Jak jsem měl v hlavě nas...	Roman Věžník.....	32
NĚCO PRO LEPŠÍ NÁLADU	Miroslav Orálek	32
Pozor, Syslovi ví, kde ty bludné kořeny hledat.....		34

Tak jako v předchozích letech zde najdete především statistický přehled uplynulého orientačního roku. Ale také něco z činnosti oddílu, úvah do budoucna a osobních informací.

Sportovní část

Tím, že Mára Prášil přestoupil do SJI (doufejme, že jenom dočasně), jsme přišli o nahlížení do elitních pater orientačního běhu. Snad se brzy ještě zlepší naše oddílové mláďa a zase budeme číst o výraznějších výsledcích. Prozatím se musíme smířit s průměrnými výsledky oddílových členů. Tak jak to tedy bylo?

Vyběhané B licence máme letos celkem 4. **Božík Palát** za 6. místo v jarní Lize Vysočiny, **Maruška Nešporová** za 2. místo v podzimní Lize Vysočiny, **Honzík Nešpor** za 4. místo a **Matěj Cícha** za 7. místo rovněž v podzimní Lize Vysočiny.

Alespoň jeden závod pod hlavičkou TTR letos odběhlo 63 běžců, kteří celkem naběhali 667 etap. Nejvíce etap - 34 letos naběhal Jirka Koudelný (který doháněl manko z předchozích let se zdravotními komplikacemi). Další největší nadšenci orientačního běhu jsou samozřejmě Nešporovi, kterým tentokrát vévodí Jiřík s 29 etapami. Pak už je velký počet osmadvacítek – Nešporovi Maruška, Terežka, Maru a Honza a také Iva Syslová. Přes 25 etap se letos ještě dostali Liba Orálková, která odběhla celkem 27 etap a Honzík Nešpor se Svatou Syslem s 26 etapami. V těchto počtech nejsou, jako jiné roky, opět započítány pro náš oddíl méně běžné druhy orientáku - LOB, noční, štafety, rogaining, HROB, Brutus a podobně a ani žádné zahraniční závody.

Ze zahraničních závodů jsme letos absolvovali, pokud vím, pouze 63rd Spartacus Cup v Maďarsku.

Úspěchy našeho oddílu:

Velkou bednu jsme letos v dlouhodobých žebříčcích LV pokořili celkem v jedenadvaceti případech a 10 krát jsme stáli v roce 2015 na nejvyšších stupíncích žebříčků LV. Jmenovitě: šesté místo obsadili Marie Nešporová st. (jaro i podzim), Božík Palát (jaro), Martin Fiala (jaro); páté místo Jiří Nešpor (jaro), Jan Nešpor st. (jaro), Iva Syslová (podzim); čtvrtá místa Lenka Palátová (jaro), Jitka Klusáčková (podzim), Jan Nešpor ml. (podzim) a Mírek Orálek (podzim); třetí skončili Přemek Palát (jaro), Jiří Koudelný (jaro), Liba Orálková (podzim); na druhém místě se umístili Liba Orálková (jaro), Maruška Nešporová ml. (podzim), Tomík Prášil (podzim), Jan Nešpor st. (podzim) a Jiří Koudelný (podzim) a ve svých kategoriích získali umístění nejvyšší **Tomík Prášil** (jaro) a **Roman Věžník** (podzim).

Všechny nás hodně těší vybojované B licenci Božíka, Marušky, Honzíka a Matěje. Bylo by určitě moc dobré, kdyby se příští rok zúčastňovali republikových B žebříčků, kde by se mohli v těžší konkurenci dále zdokonalovat.

Kdybych měl opět vybrat oddílově vydařené závody (to znamená, že se vydařily velké části členů oddílu) tak by to letos byly především 3. LV v Bohdalci, 2. etapa Ceny Východních Čech v Mikulči a 13. LV v Leštině.

Za zmínku letos určitě také stojí první a druhé místo mužské veteránské štafety (Jiří Koudelný, Martin Klusáček, Jan Nešpor) v jihlavském dvojzávodu Českého poháru štafet.

Na velké bedně na čtvrtém až šestém místě jsme se všichni ve všech závodech letos umístili celkem ve 102 etapách.

Letošní bednová umístění na druhém nebo třetím místě:

Šimda Prášil LV 3,7,12; *Jiřík Nešpor* LV2; *Honza Nešpor ml.* BO, LV14; *Tomík Prášil* LV2,6,12,13, CVČ2; *Tereška Nešporová* LV7; *Lenka Křížová* BO; *Diana Kroupa* PP3; *Roman Věžník* LV14; *Mirka Prášilová* LV4,13; *Lenka Palátová* LV4; *Maruška Nešporová st.* LV5, ADV3; *Iva Syslová* LV1,7,13, HSH2,3, BOH1,5, SIL5, CVČ1,3; *Jitka Klusáčková* LV14, ŽBM; *Liba Orálková* LV1,4,7,10,12,14; *Honza Nešpor st.* LV5,10,13,14, MČRkr; *Martin Klusáček* LV15; *Jirka Koudelný* LV2,6,7,10,12. To je rovných 50 stříbrných a bronzových medailí.

A letošní vítězná umístění :

Přema Palát LV2,4; *Jiřík Nešpor* LV1; *Tomík Prášil* LV1,3,4,5,7,9; *Roman Věžník* LV10,13; *Radek Cícha* LV13; *Lenka Palátová* LV5; *Iva Syslová* HSH1, BOH2,3,4, SIL1,2,3,4, CVČ2; *Honza Nešpor* LV7, HA; *Martin Klusáček* LV13,14; *Liba Orálková* LV2. A to je celkem 27 zlatých medailí.

(LV=Liga Vysočiny; BO=Brněnská oblast; HA=Hanácká oblast; ŽBM=žebříček B Morava; HSH=H.S.H. Vysočina Cup; ADV=Advanta Cup; BOH=Bohemia Orienteering; SIL=Grand Prix Silesia; PP=Pěkné prázdniny; CVČ=Cena východních Čech; MČRkr=Mistrovství ČR na krátké trati).

V jarním žebříčku LV jsme dopadli takto: *Maruška Nešporová ml.* 7/14, *Lenka Křížová* 27/34, *Diana Kroupa* 29/34, *Zuzka Klusáčková* 32/34, *Lenka Palátová* 4/21, *Maruška Nešporová st.* 6/19, *Iva Syslová* 8/16, *Jitka Klusáčková* 10/16, *Jana Zháňalová* 16/13, *Liba Orálková* 2/8, *Přemek Palát* 3/15, *Jiřík Nešpor* 5/15, *Jan Dvořáček ml.* 10/15, *Tomík Prášil* 1/17, *Václav Cícha* 17/17, *Ladislav Sobotka* 18/18, *Božík Palát* 6/17, *Matěj Cícha* 7/17, *Honzík Nešpor* 9/17, *Martin Fiala* 6/43, *Lukáš Kříž* 43/43, *Honza Vacek* 12/20, *Roman Věžník* 15/20, *Jan Nešpor st.* 5/26, *Jan Dvořáček* 13/26, *Petr Drábek* 25/26, *Vašek Kroupa* 26/26, *Svaťa Sysel* 22/35, *Mirek Koutný* 32/35, *Jirka Koudelný* 3/24, *Mirek Orálek* 7/24, *Martin Klusáček* 22/24.

V podzimním žebříčku LV jsme si vedli následovně: *Maruška Nešporová ml.* 2/12, *Diana Kroupa* 23/27, *Lenka Palátová* 13/20, *Maruška Nešporová st.* 6/22, *Jitka Klusáčková* 4/13, *Iva Syslová* 5/13, *Dana Fialová* 12/13, *Liba Orálková* 3/8, *Tomík Prášil* 2/19, *Jiřík Nešpor* 9/19, *Přemek Palát* 18/19, *Honzík Nešpor* 4/16, *Matěj Cícha* 7/16, *Božík Palát* 13/16, *Martin Fiala* 22/52, *Lukáš Kříž* 51/52, *Honza Vacek* 14/16, *Roman Věžník* 1/29, *Jan Nešpor st.* 2/29, *Jan Dvořáček* 9/29, *Vašek Kroupa* 29/29, *Svaťa Sysel* 17/30, *Petr Drábek* 30/30, *Jiří Koudelný* 2/20, *Mirek Orálek* 4/20, *Martin Klusáček* 10/20.

V Lize Vysočiny družstev, počítané za celý rok, jsme skončili: naši žáci 5/12, naši dorostenci -/-, naši dospělí 8/12 a naši veteráni 5/12. V klubech Vysočiny jsme skončili na 7. místě z 12 zúčastněných oddílů.

V ženském rankingovém žebříčku se nejvýš dostala *Lenka Křížová* na 117. místo s 67850 body. Dále následují: 530. *Diana Kroupa* 10153 bodů, 717. *Zuzana Klusáčková* 3274 bodů, *Lenka Palátová* 1471 bodů 843. *Jana Dvořáčková* bez bodů. Celkově bylo hodnoceno 872 žen.

V rankingu mužů zaútočil na dvoustovku *Matěj Píro* a obsadil 178. místo se 73891 body. Další pořadí našich mužů je následující: 272. *Lukáš Kříž* 62327 bodů, 290. *Martin Fiala* 61295 bodů, 408. *Jakub*

Jirásek 47755 bodů, 991. Radek Nováček 4848 bodů, 1046. Jan Vacek 3874 bodů a 1197. Roman Věžník 878 bodů. Celkově bylo hodnoceno 1266 mužů.

Žebříček B Morava měl jediného našeho zástupce. Jiří Koudelný skončil na velice pěkném 6. místě z patnácti hodnocených.

V Českém poháru veteránů jsme se umístili takto: D40 – Maruška Nešporová 110/177; D50 – Iva Syslová 35/109, Jitka Klusáčková 37/109; D60 – Liba Orálková 36/54; H35 – Jéňa Dvořáček 60/109, Roman Věžník 83/109; H50 – Honza Nešpor 49/158, Svaťa Sysel 103/158; H55 – Martin Klusáček 94/117; H60 – Jirka Koudelný 22/99, Mirek Orálek 46/99.

Mistrovské závody ČR. Na závěr opět dobré výsledky mistrovských závodů OOB Třebíč: MČR sprint – Jirka Koudelný 7/21, Mirek Orálek 14/21; MČR noční Honza Nešpor 6/12; MČR krátká – B finále Honza Nešpor 2/26, Jirka Koudelný 14/19; MČR klasika – B finále Lenka Křížová 21/38, Iva Syslová 13/16.

Činnost oddílu

Na tradiční valné hromadě oddílu v druhé půlce ledna se probíraly jako vždy hlavní body pro rok 2015 – volba výboru, odsouhlasení prováděcích pokynů, odsouhlasení zprávy o hospodaření. Samozřejmě se vyhlášoval nejlepší běžec oddílu a promítal se obrazový průřez minulým rokem. Krásný dárek v podobě ročenky už se stal téměř samozřejmostí a velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na obsahové nebo vydavatelské stránce.

V tělocvičně v zimním období pokračovala série tréninků, která navázala na tréninky pořádané na podzim a na jaře. Mára je neúnavně pořádal téměř každý týden a účast byla slušná.

Jarní krosový Běžecký závod Na Kopcích, který uspořádal Mára Prášil, se konal již po třetí. Závod se pomalíčku dostává do podvědomí. Součástí tohoto sportovního dne byla opět nabídka zaběhnout si i dětský orientační závod v okolí školního hřiště.

Námi pořádaný oblastní závod byl letos spojený s republikovým A žebříčkem a B žebříčkem Morava. Centrum závodu bylo na louce ve Štěměchách. Po čtyřech letech to byla pro náš oddíl opět velká výzva zda a jak zvládneme uspořádat takovouto dvoudenní akci. S vypětím všech našich sil jsme pořadatelsky nepropadli. Sobotní klasika byla sice na hranici našich možností, nedělní krátká již byla klidnější. Největší chybou byla špatně postavená kontrola na krátké (naštěstí bez protestu), za výborné až nadstandardní bych označil komentování, ozvučení, dostatek WC, vyhlásování a celkové zázemí. Podle oficiálního hodnocení všech letošních závodů jsme dopadli spíš hůře - 20. místo za klasiku a 12. místo za krátkou z celkem 21 hodnocených závodů. Na tomto hodnocení se podepsaly především tyto tři skutečnosti: sobotní problémy s vodou, sobotní i nedělní stížnosti na catering a nepříliš dobré hodnocení mapy. Voda a catering se opravdu nezadařily a mohly být o hodně lepší. Co se mapy týče, naši stavitelé, roznašeči lístečků a roznašeči i sběrači kontrol si mapu pochvalovali. V oficiálním hodnocení mně připadá zvláštní, že trenér dorostenecké reprezentace zhodnotí mapu a stavbu tratí jako výbornou a reprezentant ČR ji označí za špatnou a stavbu tratí za slabou. Oba jsou špičkami v OB a je s podivem, že jejich hodnocení je diametrálně odlišné. Proto bych se oficiálním hodnocením až tak nezatežoval. Mě těší, že jsme dokázali tento náročný dvojzávod uspořádat na velice solidní úrovni. Za to je potřeba velmi poděkovat všem členům, příznivcům a kamarádům, kteří se pořádání zúčastnili.

Část členů se již tradičně zúčastnila letního chrasťáckého soustředění, které si opět velice pochvalovala.

Letošní činnost oddílu byla samozřejmě ovlivněna přípravou A žebříčku, která zabrala opravdu hodně času. Je potěšitelné, že jarní Běžecký krosový závod s orientační nabídkou pro veřejnost i profesionály se stává tradicí. Je výborné, že se Mára ujal pořádání venkovních i vnitřních tréninků. Věřím, že v příštích letech bude činnost oddílu ještě rozšířena.

Nástěnka na horní straně náměstí v Třebíči na knihkupectví U Jakuba Demla je pořád naše a tak lze informace předávat a získávat i zde.

Tradiční štedrodopolední setkání členů, příznivců a přátel nás zavedlo letos do Boroviny, kde jsme ještě nikdy jako kolektiv nebyli. Prohlédli jsme změněná místa bývalé továrny BOPO, zašli k zámečku a děti se vyřádili na hřišti.

Různé

První řádky blahopřání patří i letos nejprve maminkám a tatínkům těch úplně čerstvě narozených mrňousů. Letos přejeme zdraví, štěstí, radost a spokojené dětství Zuzance Dohnalové (která se těsně nevydala do loňské ročenky – narozena 2.1.2015).

Další gratulace patří již starším našim jubilantům. Menším: Vítek Kroupa (5), Evička Dvořáčková (5), Matěj Hobza (15), Zuzka Fialová (25), Václav Kroupa (35), Jana Zháňalová (55), i větším: Tomík Prášil (10), Jiřík Nešpor (10), Tomík Dvořáček (10), Lenka Křížová (30), Lucka Dohnalová (30), Lenka Palátová (40), Radek Cícha (40), Radka Hobzová (40), Jirka Dvořáček (40), Boža Palát (50). Všem přejeme především pevné zdraví a hodně radostí s OB.

Výhled

Ve druhé polovině ledna se uskuteční tradiční členská schůze TTR, v závěru listopadu vždy probíhá valná hromada oblasti Vysočina.

Příští rok bude z administrativního hlediska nový – začneme fungovat podle nového občanského zákoníku jako spolek. O některých novinkách již víte, jiné se dozvíte na členské schůzi.

Hlavní naší sportovní akcí roku 2016 bude oblastní žebříček, který uspořádáme jako mistrovství oblasti na klasické trati v téměř neoběhané části nové mapy Kobylí hlava. Termín, na který si pokud možno opět neplánujte žádné jiné aktivity je **11.6. 2016**.

Na závěr samozřejmě patří veliké poděkování všem, kteří se jakýmkoliv kouskem podíleli na činnosti oddílu.

Každé toto hodnocení sezóny pak končí stejnou výzvou: pište, foťte, poznamenávejte si, rok uteče jako voda a bude se tvořit nová ročenka OOB Třebíč – ať je stále co číst a na co koukat.

Domací Okénko

Můžou za to Klusáčkovi

Dana Fialová

Jitka za mnou přišla s prosbou, abych s ní a Maruškou běžela štafety.

Nezdálo se mi to jako dobrý nápad. Závodila jsem naposledy před rokem a to dopadlo fiaskem. Do mapy už nevidím a brýle na čtení jsou v lese k ničemu. První tři kontroly jsem tehdy hledala půl hodiny a to ještě s doptáváním, kde jsem. Uvědomila jsem si, že tímto tempem, a navíc s úbytkem rádců v lese, se do cíle nikdy nedostanu. Podruhé v životě jsem úmyslně DISKla (poprvé to bylo na vícedenních závodech za strašné bouřky s krupobitím), a valila na poslední tři kontroly směrem k cíli. Ještě i ke sběrce jsem stihla udělat dvacetiminutový kufr. Cíl už balili, razila jsem krabičku, kterou držel pořadatel v ruce, a slovy „konečně poslední závodník“ mi optimismus do žil opravdu nevlil.

A teď si mě žádají do štafet! Se pomátli, ne? Na to se nedám, to bych celou štafetu zahrabala. Navíc v sobotu mám jinou akci, a štafety jsou přece dvoudenní. Je to jasné, nikam nemůžu. Musí si holt nějak poradit.

Nebyli by to Klusáčkovi, kdyby si neporadili. Přihlásili mě na poslední úsek a velmi rozumně argumentovali tím, že *„opravdu nezáleží na tom, jak dlouho poběžím, protože už na mě nemusí žádný další závodník čekat. Ať si to v lese užiju a nestresuju se. Vážně nejde o výsledky. Poběží se na pohodu a nikdo mě za nepovedenou etapu nebude lynčovat!“* Dokonce i můj muž je podpořil a vnutil mi svoje brýle do lesa. Zjistila jsem, že jsou úžasné, vidím do mapy i do terénu, nechápu, proč jsem si je už dávno nepořídila!?!

Sobotní závod za mě vzala Lenka Palátová, v neděli jsem šla do terénu já. Sama jsem na sebe byla zvědavá! Už na začátku jsem velmi pozorně sledovala vysvětlování a ukázky pořadatelů, abych náhodou nezabrousila někam, kam nemám, a netrhla si ostudu hned na začátku, kde mě vidí spousta lidí. Pak jsem netrpělivě vyhlížela Marušku, a spolu s ostatními TTRáky povzbuzovala „naše“. Maruška doběhla, vyběhla Jitka. Dál jsem nasávala atmosféru závodu a radovala se s každým dalším naším přiběhnuvším závodníkem.

Najednou se objevila Jitka. Proběhla diváckým úsekem a zmizela na dalších pár minut v lese. Lehce jsem znervózněla. Půjčené brýle mi najednou neseseděly, nebyla jsem sto trefit správný úhel pohledu na popisky na rukávu. Znova jsem pochybovala o svém zdravém rozumu, když jsem Klusáčkům odkývala účast na štafetách.

Cesta na jedničku vedla dlouhým úsekem po hrázi rybníka. Naštěstí. Měla jsem možnost se s brýlemi sžít a kroucením hlavy i mapou najít ten správný bod, přes který vidím ostře detaily. Tak holka, do toho!!!

Nebudu zdržovat popisem cesty od kontroly ke kontrole. Šla jsem na pohodu, tak jak mi to Klusáčci naordinovali, všechno jsem našla, nikde jsem nekufrovala. V lese bylo příjemně. Na diváckém úseku jsem samozřejmě běžela, div jsem duši nevyпустиła. Svůj úsek jsem doběhla šestá ze sedmi, od čtvrté

závodnice mě dělily tři minuty a od páté pouhých 20 vteřin. Chlapi, co dobíhají v rozpětí pár vteřinek, se mi můžou smát, ale pro mě je to úspěch a dokonce jsem na sebe byla v tu chvíli i hrdá.

Orienták v lese se mi znova začal líbit. A to tak, že jsem se hned příští víkend přihlásila na oblastní závody do Klouzov.

A můžou za to Klusáčkovi.

Rumpál 2014 – Luhačovice

Lenka Křížová

Nebojte, nezbláznila jsem se. Chtěla jsem vám o tomhle nováčkovi loňské o-scény napsat v minulé Ročence, ale jaksi mi to nevyšlo. A tak dneska 24. 1. 2015, kdy mi Luky dovezl chuderku hubeňoučkou, píšu článek do foroty, protože zážitek to pro mě byl silný a stojí za podělení.

Vlastně za něj může MOR. Někdy v březnu prohlásil, že správná orientácká matka stojí 2 měsíce po porodu na startu. Co dělat, když to vyjde na prázdniny? Jasně, nabídka je bohatá a lákavá. Jenže naše hlavní kritérium je vzdálenost od domova. Botas byl na mě moc brzo a stejně si tam Radek frkl svatbu, takže zbyl jen Rumpál a Magnus cup. Vyhrál Rumpál svou blízkostí a nadšením. Dobrá volba!

Sehnali jsme si ubytování v chaloupce pod luhačovickou přehradou – mooc fajn. Jelikož termín vyšel opravdu chvíli po těch dvou měsících, byli jsme rádi za oddělený pidipokojík. Ještě jsme s Aničkou nebyli úplně sehaní a takhle se aj vyspali. Okolo chaty byl fajn travnatý výběh a naše romantické procházky téměř za svítání měly své kouzlo. Po závodech zase bodla projížďka na lodičce nebo blízké hřiště. Prostě super.

A teď už k „závodění“. V uvozovkách, protože já se byla proběhnout tak třikrát a Luky na tom nebyl o moc líp, protože měl zaracha od zlé labilní ženy. Péčka se mi nechtěly a 21 měly jen jednu variantu, tak bylo jasno. Sprint byl luxusní. Cestou na start jsme se vyštrachali na kopec, abysme mohli na prvních kontrolách šetřit síly během a seběhem lesíkem (dost hustým) dolů do lázeňského parku a města. Krásná kochačka se záludnostmi, pestrostí a davy turistů. Dávno jsem neběžela tak pěkný sprint.

Další den nás čekala klasika. Či spíš závod na morál nebo peklo??? Teploměry ukazovaly něco okolo 30°C, ukazatele na start zase přes 2 kiláky a mega převýšení a pak klasika v kotárech. No, masakr, Vůbec jsem nemohla, pořád do brutálních kopců nahoru a dolů, a když už to pak bylo konečně po rovině a kratší postupy, nebyla jsem schopná zvedat nohy, natož myslet. Tam jsem teprve dostávala od Věrky nálože. Ale dolezla jsem do cíle, protože jsem si řekla, že je to právě na morál a kupa lidí to zabalí. Měla jsem pravdu, fakt to bylo pekelný. Luky skoro nestihl start (už to balili), měla jsem zimnici a strach, že se mi vypaří aj to mlíko pro Áňu. Byla jsem fakt bez fyzičky, takže nedokážu posoudit, jaká ta klasika vlastně byla ...

Krátká další den vyhledila zamračená čela zdrchaných závodníků – mooooc pěkná. Sice fyzicky taky celkem těžká (pro mě rozhodně). Les nabídl pestrou škálu terénních útvarů, kamenných polí, rýh – no lahoda.

Dohromady s fajným shromaždištěm si u mě Rumpál 2014 zasloužil jedničku. Letos sice není, ale třeba za rok...

Marodný železničář

Petr Fiala

Tak na úvod svého letošního příspěvku do orientácké ročenky mám docela problém s oslovením Vás všech – zda si Vás mohu dovolit oslovit „kolegové orientáči“, když jsem sám téměř vůbec neběhal. Díky vleklým zdravotním potížím (které nakonec vyvrcholily čtrnáctidenní hospitalizací ve fakultní nemocnici Brno Bohunice koncem srpna) jsem letos zcela vynechal Ligu Vysočiny. V krátkém období relativní zdravotní pohody jsem si dovolil zúčastnit se jen jediného dvojzávodu v rámci MČR v orientačním běhu železničářů ve dnech 27. a 28. 4. 2015.

Spaní jsme měli zabezpečeno v Ústí nad Labem a odtud jsme byli do míst závodů převáženi autobusy.

Úvodní sprint se běhal v pískovcových skalkách u Sosnové, kousíček od České Lípy. Ten den bylo nádherné počasí, sluníčko, pohoda... teplota atakovala výši někde kolem dvaceti stupňů Celsia. Z tohoto závodu je i připojená fotografie.

Druhý den jsme vyjeli na klasiku do Kytlice v Lužických horách. Nádherné prostředí horských lesů plných skal a křivolakých roklin, ale po noční bouři a přechodu studené fronty zima, mrholivo a teplota

těsně nad nulou. Protože jsem startoval mezi posledními, šel jsem se podívat na start. Ani jsem tam ale nedošel pro potok valící se po nočním vydatném dešti přes přístupovou cestu. Potkal jsem ale jednoho z organizátorů a ten mi řekl naprosto úchvatnou větu: „Dnes je všude mokro, je zima, prší – je prostě takové psí počasí, jak to Vy orientáči máte rádi.“

Faktem je, že o půl hodiny později jsem šel na start již za regulérního deště, který se při doběhu posledních změnil na prudkou sněhovou vánici. Při odjezdu našeho autobusu o další půlhodinku později již všude kolem ležel sníh... Pro připomínku tohoto závodu již žádné fotografie neexistují, fotograf odmítl do té sloty vybalit své nádobíčko.

Z vlastního výkonu během závodu jsem ale měl docela dobrý pocit. Hlavně díky docela úspěšnému mapování jsem neztratil téměř nic při dohledávání kontrol a minuty ztráty na prvního šly hlavně na vrub přeci jen slabé běžecké kondici. I tak jsem se nakonec dokonce zařadil do první poloviny závodního pole. Mnohem více jsem si však cenil skutečnosti, že jsem extrémní počasí druhého dne jakž-takž „přežil“ po zdravotní stránce.

Mor mi nedá pokoje,
zasejč do mě rejpl,
že prej místo ještě je,
tak piš a nebud' lempl!

Horko trochu opadlo,
a tak nás hned napadlo:
Vydati se na sever
na Cenu východních Čech.

Na louce k bytí nebylo,
vedro se jaksi vrátilo.
Ke všemu LPU rozbily svůj stan
v místě, kde byl vosí ráj.

V zeleném svinstvu běžet se nedalo,
po HDR cestách se mi zas dítě ztrácelo.
Sobota stala se mítinkem ve vrhu diskem,
plazení do cíle bylo jasným ziskem.

A pak neděle byla, byl to ten hezký čas...
Nikdy bych nevěřila, že se to může stát.
Závod v lese čistém, celkem rychlý byl.
Krásné to bylo proběhnutí, až se mi zalíbil.

No, mějte na paměti,
že k Mikulči netřeba se hnát.
Leda byste, milé děti,
se měli nudy bát.

Jak jsem zachraňoval naše Áčka

Martin Klusáček

Áčkový dvojjávod u Štětěch. Událost, na kterou se náš oddíl pečlivě připravoval víc než rok, věnoval jí stovky hodin práce při přípravě v terénu, na počítačích, při jednáních s úřady i vlastníky lesa, při shánění sponzorů. Znovu po čtyřech letech jsme si troufli na pořádání celostátního závodu, znovu jsme chtěli přivést závodníky z celé republiky na Vysočinu a připravit jim zajímavý a hodnotný zážitek, znovu jsme se jako oddíl chtěli ukázat, jak jsme schopní organizátoři.

Snažili jsem se vše promyslet do nejmenších detailů a pamatovat na všechno, co by mohlo naše úsilí zhatit. Pořádání závodů v orientačním běhu má tu hloupou vlastnost, že je třeba zařídit strašně moc

věcí včetně nejrůznějších maličností a detailů a když cokoli z toho neklapne, tak je průšvih. Skoro vždycky je to průšvih kardinální - dáte kontrolu na špatné místo, vytisknete malý počet map, spletete kódy na popiskách, přestane fungovat vyčítání, selže tiskárna. No a když ne kardinální, tak je to průšvih veliký, závod se sice dokončí, ale dostanete špatné hodnocení a mezi orientáky se o tom mluví ještě několik měsíců (do doby, než se průšvih přihodí nějakému dalšímu oddílu).

Všichni si určitě vzpomínají, že začátkem června při našich závodech panovalo obrovské vedro. Nebe bez mráčku, slunce šílelo a rtuť na teploměru atakovala pětatřicítky. Před závodem jsme pečlivě propočítávali, kolik závodníků proběhne tou kterou občerstvovačkou, kolik každý z nich spotřebuje vody, přidali 20% rezervy a podle toho pořídili potřebný počet kanystrů s vodou, které jsme na jednotlivá stanoviště rozvezli. Zhruba v polovině závodu z hlavní občerstvovačky volali, že se jim zásoby vody povážlivě tenčí, že předpokládané dvě deci na hlavu nestačí ani náhodou, protože závodníci hltají dvě i tři dávky a ještě si čtvrtou dávku lijí na hlavu. Sedl jsem do auta, po neuvěřitelně rozbité lesní cestě dojel k občerstvovačce, naložil prázdné kanystry, dojel k nedaleké hájovně,

vyprosil vodu a po stejné cestě ji dopravil zpět. Kontrola u občerstvovačky byla zároveň radiokontrolou, podle níž na shromaždišti komentátoři informovali přihlízející o průběžném stavu závodu. Ve stejnou chvíli jako já přispěchal ke kontrole Mára. Říkal, že radiový přenos

nefunguje, a že spíkři nemají průběžné výsledky a nemohou proto dramatizovat průběh závodu. Po chvíli zjistil, že se nějak podezřele rychle vybila napájecí baterie, zřejmě to bylo tím horkem a tím, jak na celé zařízení pražilo slunko. Vysílačka nemá šťávu a zařízení je mrtvé. Náhradní baterie se nachází možná kdesi na shromaždišti, než se přiveze, bude po závodě.

Podíval jsem se na auto, kterým jsem přijel a které se uprostřed lesa vyjímalo poněkud nepatřičně. A napadlo mě, že by se třeba radiokontrola dala napájet z autobaterie. Řekl jsem svůj nápad nahlas a Mára usoudil, že by to snad mohlo jít. Napěťově to jde dohromady a spotřebu vysílačky baterie snadno pokryje. Přinejhorším se nastartuje motor a dobíjet se bude přes alternátor. Jediným problémem byla délka napájecích kabelů – výrobce vysílačky nepočítal s tím, že by se napájela jinak, než z vlastního zdroje. Ale i s tím jsme si poradili. Neměli jsme nářadí na vymontování baterie z auta a tak jsme postavili kontrolu těsně před příď vozu, otevřeli kapotu a napájeli vysílačku přímo „na krátký drát“.

Když Mára volal na shromaždiště, zda je vše v pořádku, slyšeli jsme ze sluchátka v pozadí Matějův hlas, který se linul z reproduktorů: „A už tu máme opět průběžné výsledky na radiokontrolu, po krátkém výpadku se pořadí příliš nezměnilo, na čele je stále ...“. Přenos byl zachráněn. I když pro závodníky to musel být docela nevšední zážitek – Radiokontrolu u občerstvovačky razili asi 15 cm od kapoty auta, které na křižovatce cest uprostřed lesa muselo působit jako zjevení.

Dobrá pověst našeho závodu tak byla pro tentokrát zachráněna. Leč to jsem netušil, že mě čeká ještě jedna záchranářská mise. A to dokonce ještě důležitější, vážnější a těžší.

Bylo to večer na konci prvního dne našeho dvojzávodu. Někdy po sedmé hodině jsme přijeli domů. Všichni – já, Jitka i oba kluci – jsme byli dost utahaní. Celý den byl vysilující jak psychicky, tak fyzicky. A k tomu to nesnesitelné vedro a spalující žár slunce. Dal jsem si s úlevou sprchu, něco pojedel a chystal být se hrdý na to, jak jsme první den organizace skvěle zvládli. Leč v tom mě vyrušil můj nejstarší syn takovým nepříjemným a vlezlým dotazem: „Co uděláš do zítřka s tím mytím pro závodníky?“

„Co?“ nechtěl jsem se nechat vyrušit ze zaslouženého odpočinku před zítřejší další šichtou.

„No co uděláš s tím mytím? Dneska ta voda tekla setsakramentsky pomalu a lidi hrozně nadávali, že se nemají v čem umýt. A měli taky proč. V takovém vedru je dost průser, když na shromaždišti není voda na mytí.“

Měl pravdu. Místní fotbalisti nám poskytli vodu ze své studny, leč až při vlastním závodě se zjistilo, že bez čerpadla jen na samospád voda sice teče, ale hrozně pomalu. A při enormním horku byl zájem o mytí také enormní a kapacita zdroje vody proto nestačila. Tvořily se dlouhé fronty vyčerpaných a reptajících závodníků. Nedivil jsem se, že reptali. Byl to průser. Prostě když se něco může pokazit, tak se to pokazí. A jak už jsem říkal, při pořádání závodů v orientačním běhu je těch věcí, které se mohou pokazit, strašně moc.

Jenže já měl ten den všeho plné zuby. Měl jsem co dělat s tím, abych zvládl věci, za které jsem byl dle plánu zodpovědný, a mezi ně zajištění vody na mytí pro závodníky nepatřilo. Řekl jsem Matějovi:

„Máš pravdu, je to problém a měli bychom s tím něco dělat. Jenže to není moje věc, umývání mají v organizačním týmu na starosti jiní.“

Matěj na to řekl něco v tom smyslu, že je to snad jedno, kdo je za co zodpovědný a že když jde do tuhého, tak se věci musí chopit ten, kdo je v tom schopný něco zařídit. A že jsem ho vždycky učil, že zabalit nějakou věc se má až tehdy, až se vyčerpají opravdu všechny možnosti. A že to tedy ještě zdaleka nenastalo.

Tím mě naštvál. Protože měl pravdu. Co je závodníkům po tom, kdo co měl mít na starosti, když se v tom vedru nebudou moct ani opláchnout. Řekl jsem jen do prdele, co se to po mě zase chce za nesplnitelné úkoly a jal se pokoušet o nemožné. Představte si výchozí situaci: Je sobota, čtyři hodiny do půlnoci. Venku ještě stále velmi horký letní večer. Kdo může, ten je někde na pikniku, relaxuje, popíjí víno nebo se chystá na kutě. A já mám někde do zítřka do devíti hodin sehnat cisternu s vodou a nechat ji přivést na louku u Štěměch. Zdá se vám to šílené? Mně se to zdálo taky. Dával jsem si šanci 5%.

Zhluboka jsem se nadechl, abych odhodil svoji ohleduplnost a slušnost, která by mi nikdy nedovolila v tuto dobu komukoli zavolat a zeptat se ho, zda u sebe nemá volnou cisternu, se kterou by zítra ráno navzdory svým plánům odjel na 20 km vzdálené místo a tam prostál celé horké dopoledne. Protože jediná možná odpověď na tuto moji otázku mohla být: Milý pane, nezešlel jste z toho horka?

Vytočil jsem číslo náčelníka hasičů z Příbyslavic, a doufal, že kvůli dávné známosti datované z doby před sedmi lety mi nepoloží sluchátko hned po první větě. Sláva, hovor přijal. Velmi uctivě se omlouvám a těžce ze sebe soukám: „Já vím, že je to šílenství, ale nešlo by náhodou ...?“ Naštěstí má pro mě pochopení a říká: „Nebyl by to problém, ale kluci jsou zrovna na závodech v požárním sportu a řidič cisterny tady není. Ale zkusím ještě jeho náhradníka.“

Uf. Je to neuvěřitelné, jak je vstřícný a jak se mi snaží pomoci. Třeba jsou moje obavy zbytečné a lidi ve své podstatě vstřícní jsou. „Bohužel, ten náhradník je mimo Třebíč, takže vám nepomůžu. Ale hasiči v Okříškách mají cisternu taky, tak zavolejte jim.“

To můžu. S těmi spolupracujeme teď ve Fraenkische, s náčelníkem se znám od loňska, kdy byli součástí našeho dne otevřených dveří. Vytáčím číslo, vysvětluji situaci a „nebylo by možné, aby...?“ I tady se potkávám se vstřícností, ale bohužel, cisterna je zrovna zítra v pohotovosti a na podobnou akci jet nemůže. Vypytávám se, které další hasičské sbory z okolí vlastní cisternu a píšu si telefonní kontakty, které mi náčelník z Okříšek ochotně sděluje.

Telefonuju tak do Starče, pak do Předína. Tam to bylo přímo na starostu, kterého jsem chytil v hospodě na svatební hostině jeho dcery. Ani on mě neposlal do háje a telefonoval komusi kompetentnímu přes cisternu s vodou. Ani tam to nevyšlo, ale ostych mě naprosto přešel a v tu chvíli jsem byl schopen a ochoten telefonovat komukoli, jen abych tu cisternu sehnal. Volal jsem nadřzo a bez známostí dalším třem hasičským sborům v okolí, ale bezvýsledně. Zakousl jsem se do toho a nechtěl se vzdát. Stalo se mi to otázkou prestiže. Bohužel proti mně hrál čas. Táhlo už na desátou hodinu a já se odhodlal zavolat do Třebíče profesionálním hasičům. Nikoho jsem tam neznal, prostě jsem vytočil číslo, které mi Honza (dělal mi skvělého asistenta) našel na Internetu. Ohlásil se mi dozorčí, kterého jsem neobyčejně překvapil tím, že neohlašuju požár, ale vysvětluju mu, jak se závodníci budou zítra strašně potit, že nám selhalo místní zásobování vodou a že jen na něm závisí to, že buď jako pořadatelé uspějeme, nebo nás celá republika pomluví. Dělal, co mohl, telefonoval asi na pět stran, zjišťoval, zda něco nebude volného, zda by byla k dispozici technika, řidič, zda mohou přeplánovat služby, aby se nesnížila jejich akceschopnost, a zda se nevydává do velkého rizika. Nakonec mi s velkými omluvami a téměř provinile oznámil, že tedy nic, že voda nebude. Zoufale jsem ho požádal o nějaký tip, co by dělal na mém místě. „Zkuste JmVaK. Vodovody a kanalizace. Oni mají nějaké cisterny pro případ havárie na vodovodním řádu. A taky mají nepřetržitou službu. Určitě na té jejich pohotovostní lince někoho chytíte.“ Přišlo mi to marné. VaK určitě nebude překypovat ochotou. Lidé ve státních institucích mají tendenci dělat jen to, co jim předepisují směrnice. A v nich určitě nestojí, že mají ve víkendových do méně než deseti hodin vyjít vstříc nějakým zoufalým amatérským sportovcům v pro ně naprosto neznámém neolympijském sportu.

Bylo deset minut po desáté v noci, sobota, stále ještě 22°C. Řekl jsem si, že je to poslední šance. Když nevyjde VaK, tak čestně prohraju s osudem. Jednak už vůbec netuším, kdo by mohl mít cisternu s vodou, jednak se ve slušné střeoevropské společnosti po desáté večer nikomu neznámému netelefonuje. Vyzváněcí tón přerušil už dost unavený hlas muže: „Vodovody, co si přejete.“

Přál jsem si mít to za sebou a svalit se do postele, vždyť jsem měl druhý den vstávat před šestou a už v sedm být v lese na roznášce kontrol. Přesto jsem muži stručně vylíčil náš problém. Byl jsem zdvořilý, pozitivní a snažil jsem se mu nevtíravě vnutit představu, že když nám on nezařídí cisternu s vodou, tak tisícům úžasných běhuchtivých občanů zkazí jejich zážitek a Třebíč bude po celé republice na věky vnímána jako hnízdo neschopných organizátorů. Řekl, že cisternu samozřejmě mohou pro podobné případy poskytnout, akorát že se normálně objednává tři měsíce předem. A že by to stálo dost peněz. Neměl jsem čas ani možnost to konzultovat s finančním ředitelem závodu. Představil jsem si ty nebohé upocené závodníky a bez rozmyšlení ze mě vyjelo, že cisternu beru i s expresním příplatkem. (Mirku, sorry za ten zásek do rozpočtu). Muž opáčil, že tedy ví o jednom (jediném) jejich řidiči, který by možná mohl připadat v úvahu, a který by si případně mohl ve svém volném dni (připomínám, že se stále bavíme o neděli) udělat čas a s tou cisternou přijet. S hlasem tonoucího, který se chytá pověstného stébla, jsem muže požádal, aby tomu hypotetickému zachránci zavolal, i když už bylo téměř půl jedenácté v noci. Slíbil, že to udělá a že mi dá vědět.

Následujících dvacet minut patřilo v mém životě k těm vůbec nejdelším. Stojí jen kousek níž pod minutami či vteřinami čekání na výrok porodníka, že matka i dítě jsou v pořádku, na výrok komise u státnic, a na odpověď mé nastávající na otázku, zda si bere pana Klusáčka za manžela.

Pak se ozvalo vibrování mobilu a následně i slova, která mým uším zněla jak rajská hudba. „Tak jo, přijede zítra v devět hodin do Štětěch. Počkejte na něj hned za cedulí a ukažte mu cestu.“

Vůbec už nevím, co jsem do telefonu dál blekotal. Mělo to být něco jako vyjádření nekonečné vděčnosti a galaktických díky za ochotu a vstřícnost. Nevím. S úlevou jsem si otřel zpcené čelo, dal si frťana a vypnul mozek běžící do té doby na obrátky typické spíš pro osmatřicetiletého krizového manažera než pro stárnoucího organizátora závodů v orientačním běhu. Teprve po chvíli mi začínalo docházet, jaká to ode mě byla troufalost, či spíš drzost, s jakou jsem obtěžoval počestné lidi tak pozdě večer s tak akutním požadavkem. Vůbec jsem nechápal, kde se to ve mně vzalo. Normálně se projevují jako slušně vychovaný člověk a nic podobného bych neudělal. Ale při představě, jak slovnatá komise hodnotitelů hodnotí náš závod v parametru ORGANIZACE známkou 4 za „absolutně nezvládnuté mytí závodníků, které nabylo v tom úmorném vedru doslova tragických rozměrů“, je člověk zřejmě schopen překonávat veškeré hranice toho, co si sám o sobě myslí.

Zdálo by se, že tím tento příběh šťastně končí. On tedy opravdu šťastně skončil, na shromaždiště cisterna s 8 kubíky pitné vody opravdu přijela a byla tam včas. Umývání proběhlo bez problémů, žádné fronty se netvořily a vody bylo dost i na osvěžování těch, co teprve šli na start. Ba dokonce i na provizorní sprchování. Jenže než se tak stalo, prošel příběh ještě jednou peripetií, kterou by si žádný scénárista netroufl vymyslet, protože by ho kritika zepsula za zcela nepravděpodobné překombinování zápletky.

Ráno, když se pořadatelský tým sešel na shromaždišti, jsem Mirkovi hrdě hlásil, že jsem zařídil cisternu s vodou. Byl jsem na sebe patřičně pyšný a s chutí se vykoupal v obdivných pohledech kolegů. Roznesl jsem kontroly a pár minut před devátou jsem s autem stál u cedule Štětěchy. Vše běželo, jak mělo, byl nádherný letní den, slyšel jsem hlasy komentátorů a vychutnával si pár minut klidu. V devět pět jsem byl stále klidný. V devět deset už ne. Do prdele, něco se muselo stát. A já mám číslo jen na toho dispečera, ne na toho řidiče. Mám mu volat? A co bude moci udělat on? Z euforie včerejšího úspěchu jsem se zase propadl do trudnomyslnosti. Co všechno se ještě podělá,

než ten náš dvozávod budeme mít za sebou. Kolik s tím ještě budu mít nervů. Mám já to vůbec zapotřebí?

Ve čtvrt na deset telefon. Volá ten řidič, že měl nějaké problémy v garážích a že teprve teď vyjíždí z Třebíče, a zda to vůbec má ještě smysl. Ubezpečuju ho, že to smysl má a že na něho počkám.

Přijel něco po půl desáté, odvedl jsem ho na shromaždiště, velmi zručně, rychle a ochotně zprovoznil cisternu a pak mi vyprávěl, co se v těch garážích stalo:

Přišel včas a s dostatečným předstihem. Jenže s cisternou nemohl vyjet, protože ji blokovalo špatně zaparkované auto. Sháněl řidiče, ale v garážích nikdo kromě něho samotného nebyl. Přemýšlel, co udělá a napadlo ho, že auto kousek odtáhne. Šel si do dispečinku pro klíče od autojeřábu, že s jeho pomocí odtáhne to překážející auto. Jenže autojeřáb měl prázdné jedno kolo, protože se s ním už dlouho nikam nejelo. Tak musel shánět kompresor, což se mu nakonec podařilo a kolo nahustil. Autojeřábem překážející vůz odtáhl stranou, nasedl do cisterny a vyjel. Strašně se mi omlouval, že přijel pozdě.

Chápete to? Chlápek se na to všechno mohl vykašlat. Neměl od nás žádnou objednávku, všechno bylo jen na dobré slovo. Mohl jít domů a užívat si volnou neděli. Přesto překonal neuvěřitelně tvořivým způsobem překážku i dodatečnou komplikaci a slovo dodržel. A ještě měl pocit viny, že to nestihl včas. I v dnešní době se najdou zodpovědní lidé, kteří si váží svého slova.

V umývacím prostoru jsem si vyslechl od některých závodníků chválu za to, že je vody dost a že vše běží jak po drátkách. A někdy i uznání za to, že jsme dokázali tak pružně reagovat na nepříjemnou situaci. Jen jednomu z nich, dobrému známému, jsem vyprávěl celou tu obsírnou anabázi. Nevěřil mi. Prohlásil, že je to dobrý příběh a že vždycky věděl, že mám bujnou fantazii.

A tak ten příběh předkládám i vám. Přisahám, že je pravdivý. Nevymyslel jsem si v něm vůbec nic. Protože kdyby byl vymyšlený, všichni byste ho považovali za nepravděpodobný. A mě za člověka s bujnou fantazií.

Toikový příběh

Miroslav Orálek

14.5.2015

MOR mail: Objednávám 14 ks WC kabin TOITOI pro A žebříček v OB.

25.5.2015

MOR: „Nemám od vás potvrzení objednávky.“

Objednávky TOITOI: Posílala jsem vám potvrzení již minulý týden. Pošlu znovu. Počítáme s vámi.

2.6.2015

MOR: „Platí naše objednávka na čtrnáct kabin? Díval jsem se i do spamů, ale žádnou zprávu od vás nemám. Upozorněte řidiče, že jsou tady objížďky a že musí přijet do Štěměch od Předína.“

Objednávky TOITOI: „Objednávka platí na dopoledne. Řidičům to vyřídím.“

5.6.2015 – Štěměchy, den před závodem

9:00

Objednávky TOITOI : „Můžeme dnes přijet dřív?“

MOR: „Klidně, my už tady jsme od sedmi od rána.“

14:00

15:00

16:00

MOR: „Nezapomněli jste na nás?“

Objednávky TOITOI: „Ne, ne. Dnes toho máme víc. Chlapi teď přijeli z Bechyně a už pro vás na dvoře nakládají. Budou tam tak v šest.“

18:00

19:00

20:00

21:00

Řidič TOITOI: „Kde vás najdeme. Tady je to samá objížďka. Projeli jsme Želetavou a teď jsme minuli nějakou odbočku na Čáslavice.“

MOR: „Tak to se rychle otočte, vraťte se do Želetavy zpátky na hlavní a pak se dejte doprava na Lesnou a Předín.“

21:26

Řidič TOITOI: „Tak jsme tady.“

Jak jsem se připojil k orientačnímu běhu

Matěj Cícha

Moc rád běhám a mám rád přírodu, tak jsem se rozhodl, že zkusím orientační běh. Byl podzim 2014 a právě měly probíhat závody v Kramolíně. Aby se neřeklo, vzal jsem si rovnou svoji kategorii H14 a ani v nejmenším netušice, co ten orientační běh je, jsem vyběhl ze startu. Obdržel jsem jakousi mapu. Chvilí jsem na ni hleděl. Trochu dlouhou chvíli. Nu což, po 30 minutách jsem našel první kontrolu. To byla radost... Úspěšně jsem našel i další, ale štěstí mi nepřálo a při hledání osmé kontroly jsem se objevil někde mimo mapu, protože silnice přede mnou, na ní rozhodně nebyla zakreslená. Do cíle jsem nedoběhnul, nýbrž dojel. Měl jsem štěstí, protože si mě u silnice všimli lidé, kteří už odjížděli

domů a tak se se mnou ještě vrátili do cíle. Jelikož jsem už nikdy takhle dopadnout nechtěl, začal jsem na konci roku 2014 pravidelně chodit na tréninky.

Můj první závod, na kterém jsem již věděl o co jde, byl ve Skutči. Závod se mi moc líbil a s pozicí devátého z jedenácti jsem byl spokojen. Dával jsem si velký pozor na to, abych se tentokrát neztratil a s mapou jsem kontroloval každý krok radši dvakrát. Nakonec jsem s menšími chybičkami doběhl. Po tomto závodu na stejném místě následoval sprint, jehož průběh si pamatuji až do dneška. 10. místo ze 14 byl pro mě další skvělý výkon. Nakonec jsem jarní část oblasti Vysočina, kde jsem promeškal jen jeden závod, dokončil mým nejlepším závodem u Jindřichova Hradce. Na této dlouhé trati jsem skončil 5. z 11, což byl můj zatím nejlepší výsledek. O letních prázdninách jsem společně s Palátovými byl na orientačním soustředění v Budislavi. V podzimní části nesmím zapomenout na moje první štafety, které byly super zážitek a po konci sezóny i na vybojování licence B, která mi v jarní části utekla jen o jedno místo. Už aby bylo jaro a další závody.

Průměrná známka 2,57

Martin Klusáček

Známka 2,57 je druhá nejhorší známka za stavbu tratí všech celostátních závodů (Českého poháru a mistrovství republiky). A dostal ji námi pořádaný závod na klasické trati (sobotní), který jsme pořádali nedaleko Štěměch letos v červnu. Stavitelem tratí tohoto závodu jsem byl já.

Přiznám se, že mě to negativní hodnocení velice mrzí. Postavil jsem už dost závodů, u nichž jsem slyšel víc chvály než kritiky. Stavbu tratí jsem neodbyl. Měl jsem na ni dost času a neproflákal jsem ho. Zvažoval jsem několik variant, hledal, jaké má terén přednosti a jaká rizika. Studoval jsem znovu některé předešlé celostátní závody, které ve Vysočinských terénech stavěli jiní (žebříček A u Odrance v roce 2014, které pořádala Tesla Brno, žebříček B z roku 2012 v prostoru Pávova či MČR na klasice 2010 u Kostelce, oba s pořadatelem OK Jihlava). V lese jsem strávil desítky hodin při prohlídce všech míst, která by mohla být zajímavá, i při hledání míst vhodných pro umístění kontrol. I když si z veškeré kritiky snažím vzít ponaučení pro příště a nebrat ji nijak osobně, přesto mě právě tohle hodnocení nenechává chladným. Nesouhlasím s ním totiž a myslím si, že je povrchní, iracionální a založené na emocích hodnotitelů. Zpočátku jsem chtěl hodnotitelům něco napsat. Pak jsem rozumně došel k závěru, že to nemá smysl, že se tím ničeho nedosáhne a že přílišné rozmazávání čehokoli situaci jen zhoršuje. Tak využiju alespoň této příležitosti, abych se z té kritiky vypsal a aby se mi trochu ulevilo.

Připomínky se koncentrovaly v podstatě do dvou tvrzení:

1. Z části měla trať charakter middlu.
2. V terénu se nedaly postavit přílišné volby postupu, většinou postupy pod čarou.

Pojďme se podívat na připomínku č. 1. Hlavním problémem této kritiky je její nejasnost. Co je na tom špatně, že část trati měla charakter middlu? Pokud totiž má klasická trať (dle definice v soutěžním řádu) „prověřit všechny orientační techniky“, tak má prověřit i techniky používané při middlu. A pokud se při stavbě klasiky mají používat kontroly „různé technické obtížnosti“, tak tedy i ty hodně obtížné, které jsou typické právě pro middle. Jinými slovy, klasická trať má obsahovat úseky

s rozmanitou délkou (mají se střídat dlouhé i krátké) a s rozmanitou obtížností kontrol (lehčí i těžké). A to právě proto, aby prověřila závodníky v celé jejich komplexnosti.

To podporuje i Zdeněk Lenhart ve svém klasickém textu Stavba tratí pro OB, z něhož si dovolím pár citátů:

- Délka, směr, fyzická náročnost i charakter jednotlivých úseků, by se měly měnit v co nejširších mezích.
- Trať pro OB se musí skládat z co největšího množství drobnějších, přiměřeně těžkých a pokud možno různorodých problémů.
- Přímo ideální jsou prostory, které zahrnují několik typů terénu.
- Je třeba volit členitý terén s množstvím terénních i situačních detailů, pokud možno nepřehledný až chaotický.

O tom, zda trať obsahuje krátké či dlouhé úseky, svědčí celkový počet kontrol, ze kterých sestává. Počet kontrol pro hlavní mužskou kategorii v celostátních závodech pořádaných na Vysočině v minulých letech a v celé ČR v roce letošním uvádí tabulka:

Závod	Počet kontrol
MČR klasika 2010, Kostelec, SJI	33
Žebříček B 2012, Pávov, SJI	28
Žebříček A 2014, Odranec, TBM	23
Žebříček A 2015, Štěměchy, TTR	27
MČR klasika 2015, Jeseníky, KSU	27
Žebříček A 2015, Slavkovský les, MLA	23
Žebříček A 2015, Albrechtice (podhůří Šumavy), PGP	24
Žebříček B 2015, Železné hory, LPU	27
Žebříček B 2015 – mistrovství Moravy, okolí Brna, VBM	28
Žebříček B Morava 2015, Beskydy, AOV	28

Z přehledu je zřejmé, že trať, kterou jsem postavil, svým počtem kontrol a tím i průměrnou délkou úseků nijak nevybočovala z toho, co stavěli jiní stavitelé pro závody obdobného významu. No, a protože všichni stavitelé do svých tratí zakomponovali i několik dlouhých úseků (včetně mě), tak to znamená, že i u nich musely být (a byly) úseky krátké, typické pro middle. Takže i ostatní tratě měly částečně charakter middle.

Middle ale není typická jen délkou svých postupů, ale také náročností dohledávky kontrol. Tratě na klasiku v českých terénech obsahují kontroly v bílém lese i v hustnících, na jasných objektech i na méně jasných. Počet jednotlivých typů kontrol u našeho a u některých jiných závodů pro hlavní mužskou kategorii ukazuje další tabulka:

Charakter kontrol a jejich počet	TTR 15	TBM 14	KSU 15	LPU 15
V bílém lese, na jasných objektech	8 (30%)	5 (22%)	9 (35%)	9 (32%)
V bílém lese na méně zřetelných objektech	5 (19%)	8 (34%)	8 (31%)	3 (11%)
V zeleném lese na jasných objektech	8 (30%)	5 (22%)	4 (15%)	6 (22%)
V zeleném lese na méně zřetelných objektech	6 (21%)	5 (22%)	5 (19%)	10 (36%)

Z tabulky je vidět, že rozložení kontrol u našeho závodu nijak výrazně nevybočuje z toho, jak byly postaveny jiné závody. Kontroly jsou různorodé a jejich obtížnost je rozložená víceméně rovnoměrně.

Opravdu netuším, proč hodnotitelé došli k závěru, že trať byla příliš middlová. Nebyla o nic middlovější, než ostatní klasické tratě, které se letos i v minulosti běžely v rámci celostátních závodů.

Add 2: Většinou postupy pod čarou.

K tomu jen několik obrázků, které jsem si stáhl hlavně z OB Postupy a pak také z blogu Matěje Kamenického. V tabulce uvádím i časy na jednotlivých postupech:

Jméno	Postup 1-2	Postup 3-4	Postup 19-20	Postup 23-24
Jan Petržela (červená)	6:52	7:27	09:27	5:10
Matěj Kamenický (modrá)	8:02	8:31	11:03	7:45
Jan Procházka (zelená)	8:41	8:49	12:46	6:45
Ondřej Novotný (žlutá)	8:35	7:56	11:33	6:04

Už na postupu 1-2 získal Honza Petržela na Matěje Kamenického minutu náskok a to jen proto, že nevolil trasu po cestách pod čarou, ale ušetřil vrstevnice oběhem a zároveň šel celý postup bílým lesem. Oběh po cestách vpravo byl ještě výrazně horší. I na volbách 23-24 je vidět, že postup pod čarou přímo přes kopec (Kamenický) vedlo k horšímu času než oběh z jedné či druhé strany.

Skutečně netuším, na základě čeho dospěli hodnotitelé k závěru, že trať neobsahovala žádné volby postupů a běhalo se pod čarou.

Na závěr hodnocení, které mi poskytl Honza Petržela. Honza přijel, byl připravený nejlépe ze všech, a jasně zvítězil. Trať zaběhl velmi blízko směrnému času a neměl s ní žádné problémy. Dobře volil postupy, včas rozeznal, kdy je třeba zpomalit, a kdy naopak může zrychlit. Změna terénu ho nerozhodila, protože s ní počítal. Nevbíhal do dohledávek bezmyšlenkově, ale našel si vždy jasný záchytný bod, od kterého kontrolu snadno dohledal. Jeho hodnocení má proto pro mě větší váhu než hodnocení těch, kteří vysočinské terény podcenili, mysleli si, že je čeká lehký běžák a dělali elementární chyby z nesoustředěnosti, z nepřizpůsobení se terénu a z nepochopení toho, kde vlastně běží. Svoje chyby pak svedli na špatnou mapu, nevhodný terén, mizerného stavitele a neschopné pořadatele, kteří ani neumějí zajistit příjemné počasí.

Jan Petržela, vítěz kategorie H21E: „Díky za hezky uspořádané závody. Ze stavby klasiky jsem měl velmi dobrý pocit, střídaly se tam pasáže, kde se to dalo rozvalit a držet tempo s těma, kdy bylo potřeba zpomalit a promapovat se v zeleném přesně ke kontrole. Na klasice se mi dařilo vždy najít bezpečný bod, ze kterého bylo možno najít tu kterou kontrolu. Terén těch voleb zas tolik nenabízel, myslím, že se je povedlo využít na maximum. Jinak já mám vysočinské terény dost rád a vedro zvládám taky dobře, takže mně se to celkově líbilo. Neříkám, že jsou vysočinské terény na klasiku ideální, ale když se to střídá s kopcovitými terény, tak je to fajn. Toť mé názory, ještě jednou díky za pěkné závody.“

O známostech

Lenka Křížová

Když jsme před nějakým tím časem s orientákem začínali, našimi o-známymi byli Orálkovi, Jirka Koudelný a František Kruml. Ač takový ždíbíček známých, lepší jsme nemohli mít. Pohodové ježdění s poslechem zajímavých historek, mouder a rad, patří neodmyslitelně k našim začátkům. Na shromaždišti a na startu jsme nesměle pokukovali po ostatních závodnících a kroutili hlavama jak to, že se všichni znají.

Postupně se okruh rozšířil o další členy oddílu, tak se naše závodění stalo méně samotářské a více společenské. Už jsme mohli před startem trochu poplkat a cítit se součástí té bandy v podkolenkách. Bylo na čase pořídít si novejši ohoz, aby se za nás v těch teplákách nestyděli. Dokonce jsme s ei dopracovali k rozebírání mapy a k filozofování s kolegy ;-)

A pak se to stalo. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Pamatuju se na to jako dneska. Stojím u startovek na závodech v Dolním Sokolovci u Mikeše a najednou mě osloví Bleška! Cože?! Ona si všimá mě, výsledkového ocáskovače?!!! Tehdy pro mě byla skoro jako reproš, hvězda oblasti. No a bylo to. Stali jsme se orientáky, adoptovala nás velká rodina. Závody začaly být dvojnásobná zábava. Známých přibývalo, až pro samé debaty nebyl čas na rozběhání nebo rozcvičení :D Dokonce přesáhly i hranice oblasti.

A teď toto! Pořídili jsme si vlastní rodinu. To mi nikdo neřek! Teda vlastně se to pokazilo až poslední rok, kdy se z mimina vyklubal malej pípač. Dokud okukoval shromaždiště, byla hoňka se prostřídat, ale pak se dalo v klidu poklábosit. Jenže teď, valím do lesa s pojídačema borůvek, honem něco vypít,

spolknout, pak valím na svoje pípání, honem převlíct, valíme do auta – děcka jsou hotový, snad usnou po cestě. O-známé potkávám pouze v koridorech a u vyčítání. Masakr. Nějak se nám ta o-rodina scvrkla. Bébébééé. (Psáno po Botasu, kde jsem se fakt nezastavila. Obecně to zas taková tragédie nebude ;-))

No, v příštích deseti letech očekávám výrazné zlepšení, jinak se dám na šachy (U nich si aspoň nebudu připadat jako soumar a musí tam být ticho, takže tam nejspíš nemůžou děti :-P). Tak někdy napokecanou!

Kufr v Sedle aneb jeden z mnoha...

Petr Drábek

Datum: 13. 6. 2015

Místo konání: Sedlo u Číměře

Disciplína: klasická trať

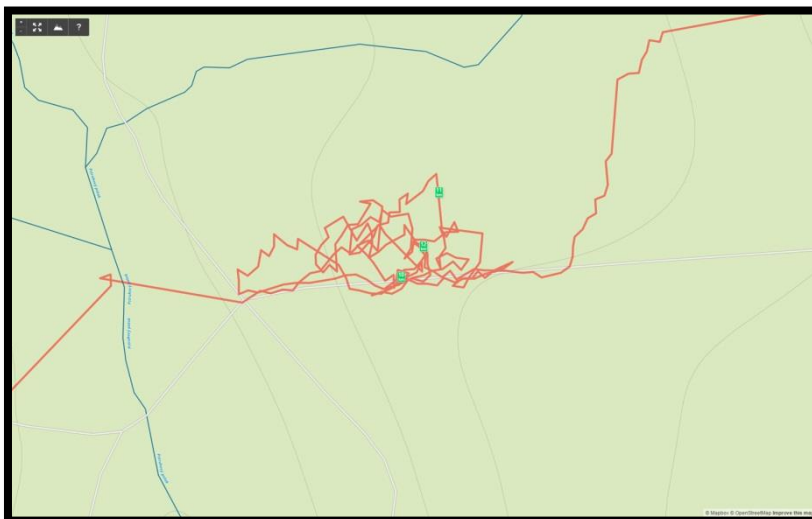
Kategorie: H45

Byl jsem natěšen a adrenalin v mém krevním řečišti proudil nebývalou silou. Jelikož onoho krásného a klidného rána jsem byl odkázán zcela na pomoc bližních, stál jsem na návsi naší nevelké obce v očekávání ... Trvalo to jen chvilku a v zatáčce se objevil bílý Peugeot s Mirkem za tou okrouhlou věcí, které se říká zcela bez jakýchkoliv pochybností „volant“. Jindy bych se nad tímto slovem vůbec nepozastavil, ale o pár hodin později nabylo zcela jiného, téměř živočišného významu.

Jak jsem již podotknul, samotné vyzvednutí mé osoby na určeném místě a v určitém čase proběhlo zcela bez komplikací. Cesta samotná proběhla jako každá jiná, jen s tím rozdílem, že jsem se vezl a tak jsem očekával naprosto standardní průběh celého dne, tedy, že doběhnu v časovém limitu a ti, kteří by za normálních okolností skončili na jednom z prvních míst od konce, budou děkovat, že se tam objevil někdo další, kdo by tu jejich zatracenou smůlu protrhnul. Už když jsme přijížděli na místo určení, byl jsem plně zasažen tou krásou okolní krajiny, kterou mi sem tam kazil dotěrný hmyz v podobě nenasytných komárů. Během mé předzávodní přípravy jsem nechtě vyslechl rozhovor dvou zúčastněných závodnic o tom, že jaké to tam je super a trať bude určitě nádherná, ale bezpochyby také trochu záludná a v neposledním, že v minulosti jedna z nich ztratila hned na druhé kontrole 45 minut. Poučen touto nechtěně vyslechnutou radou jsem se vydal ke staru pln očekávání, nadějí i malé nejistoty zároveň.

Začátek jsem nepřepálil a dle mého soudu ani nikterak závažně nepokazil. Dle svých možností jsem zapojil do hledání kontrol také buzolu, leč čas i hlava mi brzy napověděly, že tudy cesta nevede a tak buzola putovala zpět do kapsy. Dále jsem se spoléhal pouze na čtení mapy a šestý smysl, o kterém jsem však věděl, že dokáže být nadmíru zákeřný a potměšilý. Až po čtvrtou kontrolu šlo vše podle plánu a já se cítil doslova v sedle. Drobné zaváhání na začátku mě nemohlo zkazit radost z postupu a stále jsem si opakoval, že jsem neztratil určitě ani polovinu z těch 45 minut, již zmíněné kolegyně závodnice. Na sedmičce přišlo další lehounké zakufrování ... Musel jsem se pár desítek metrů vrátit a dohledávat, abych nebyl "disknut" a zdárně tak dokončil, mnou vcelku dobře rozběhnutý závod.

Kam však nemůže čert, nastrčí zrádnou kontrolu! Super rozběhnutá trať, začala dostávat povážlivé trhliny a já se postupně dostával do stavu nekonečné paniky. Když už jsem myslel, že to mám zmáknuté a čas bude na hranici mého maxima, přišla záludná „jedenáctka“. To co následovalo, by nedokázala vymyslet ani Božena Němcová s Janem Nerudou společně. Kontrola ukrytá někde v mlázi kousek za křížkem u cesty se změnila v hotový horor. Na tom malém kousku jsem jak splašený králík naběhal poctivě 2 km a přesto mi to nebylo nic platné. Kontrolu jsem nenašel a ještě k tomu se začalo nebe zlověstně černat, vítr zesiloval a každou chvíli hrozilo, že se bude konat v místním lese pověstná svatba čertů. Rychle jsem zkoukl čas a hbitě vyhodnotil situaci. Mám-li si zachránit alespoň onu pověstnou čest, měl bych se na tuto kontrolu vykašlat a doběhnou v termínu, byť disknutý, ale přec. Postup na dvanáctku mi připadal zcela jednoduchý a přímočarý, jenže pýcha předchází pád a když už, tak už, jak se říká v liduběžném okolí...

Co čert nechtěl, místo, kde se měla ukrývat kýžená kontrola a které bylo jen tak mimochodem zcela podupáno od předchozích závodníků (alespoň s přibývajícím šerem se mi to tak zdálo), jsem našel celkem bez problémů, však jakékoliv kontroly prosté. Maličkou chvíli jsem pobíhal opět ve znamení potrefeného králíka a pak, zcela konsternován novou situací, jsem se vydal směrem k cíli a kontrole číslo 13. Tu jsem stačil orazit těsně před tím, než ji místní lepá děva z řad organizátorů šoupla do pytle. Pln nadějí, že ještě není nic ztraceno a za vydatného hřmění i počínajícího deště, jsem běžel ze všech sil k vyčipování. Ouha, jaké bylo však mé zklamání, když mi bylo oznámeno, že už je vše sbaleno, jelikož se blíží asi velká bouřka. Byl jsem zdrcen... Takový výdej energie a všechno vniveč. Dle mého neofiko času jsem doběhl 2 minuty před vypršení termínu, ale přírodní živly rozhodly za mne.

A teď pointa, respektive slovní hříčka ze začátku tohoto sloupku, kdy poukazuji na tak běžné a zcela bezvýznamné slovo "volant". Vzhledem k tomu, že celá posádka bílého peugeota by se raději viděla již na cestě k domovu než sedět a čekat, zdali jim na střeše nepřistane nějaká ta větev urvaná větrnou smrští z blízkého stromu, jal se mne Mirek nahánět všemi možnými prostředky, ale hlavně mobilem, což jsem zjistil až v cíli, jelikož celou dobu v lese jsem byl bez signálu. A kdyby snad i byl v lese nějaký signál, stejně bych ho v zápalu boje se sebou samým asi vůbec neslyšel. Takže Mirek VOLAI a VOLAI, zatímco v automobilu na něj čekal jeho VOLAnt a s ním i další spolucestující, kteří museli čekat (čimž se všem zúčastněným ještě jednou velice omlouvám)na toho, s prominutím VOLA, který se doposud nenaučil pracovat s buzolou ...

Jako každý však musím konstatovat, že trať byla jedním slovem super. A když si to někdo, jako já, chce užít, neběží jako o závod na čas, ale běží jen a jen na zážitky. A z toho VOLA, z toho si nic nedělám, však on k přírodě patří taky.

Zahraniční Okénko

Jak jsem si poprvé (a nejspíš naposled) zaorientila ve Skandinávii **Jitka Klusáčková**

konec srpna 2015

Tak nám přiklepli peníze na projekt. - *Jaký?* - Job shadowing. Pojedete do Finska, do Tampere. Ty a ještě tři další kantoři. Můžeš se postarat o letenky, hotel a tak? – *No tak jo...* - Ještě ti přepošu mail od té Finky, se kterou se budete domlouvat na konkrétním programu. – *OK.*

někdy v září 2015

Nejlíp se nám hodí poslední týden v listopadu, to máme testový týden. Není sice normální výuka, ale podíváte se do konzultačních hodin a do jiných škol.... – *Souhlasíme s vaším návrhem programu, těšíme se na srovnání naší a finské střední školy. A není náhodou mezi vašimi kantory nějaký orientační běžec?*

Tato nevinná větička odstartovala nebývalou aktivitu naší finské kolegyně z gymnázia v Tampere. Neznala sice úplně profesionálního orientáka, ale věděla, že mají ve sboru kantorku, která běhá na suchu i na běžkách a která orientáckou mapu taky viděla.... A tak bylo do našeho pracovního programu zahrnuto alternativně „dopoledne s orientákem“. Při balení kufru jsem ale tuto možnost ani nebrala v úvahu, připadalo mi to celé docela složité – balit ještě sportovní hadry a boty, a počasí už taky bude takové nijaké, severská tma k tomu ... - a přece jen jedu na pracovní pobyt...

Hned první dopoledne po úvodním setkání se finská zástupkyně ředitele Mirrka pídila po tom, kdo z nás půjde posléze do lesa. Nejprve jsem se snažila vysvětlit, že to vlastně asi není tak horké, ale ona se nedala, a že mají nachystané mapy, a že ona sama i ta orientácká kolegyně Minna se těší ... no a už z toho fakt nešlo vybruslit, i když počasí bylo zimní – lehce mrzlo a zem pokrývala pěticentimetrová sněhová deka.

O dva dny později ráno po noční oblevě drobně pršelo. Můj mladý kolega biolog, kterého taky předtím přesvědčily, že to bude stát za to, začal doufat, že se tato bláznivá akce neuskuteční, ale to

neznal otrlé Finky a přístup orientačních běžců. Finské holky mi půjčily bundu a buzolu, zbytek, včetně bot, jsem zvládla z vlastních zdrojů a vyjeli jsme. Na okraji Tampere, na břehu jezera Nasijarvi, v lese zvaném Kauppi nás čekala mokrá, částečně ještě zasněžená tajga. Minna a já jsme měly mapu (1), kde bylo vyznačeno 33 stálých kontrol (2), Mirrka se těšila na procházku (3) a kolega Marek měl foťák (4)...

(1) Mapa: -desítka s mnoha mravenčími „hovínky“ a detaily, které se za deště a s čůčkami v očích daly dost blbě rozeznat Minna na tom byla se čtením detailů podobně, orientácké zkušenosti měla o něco menší než já.

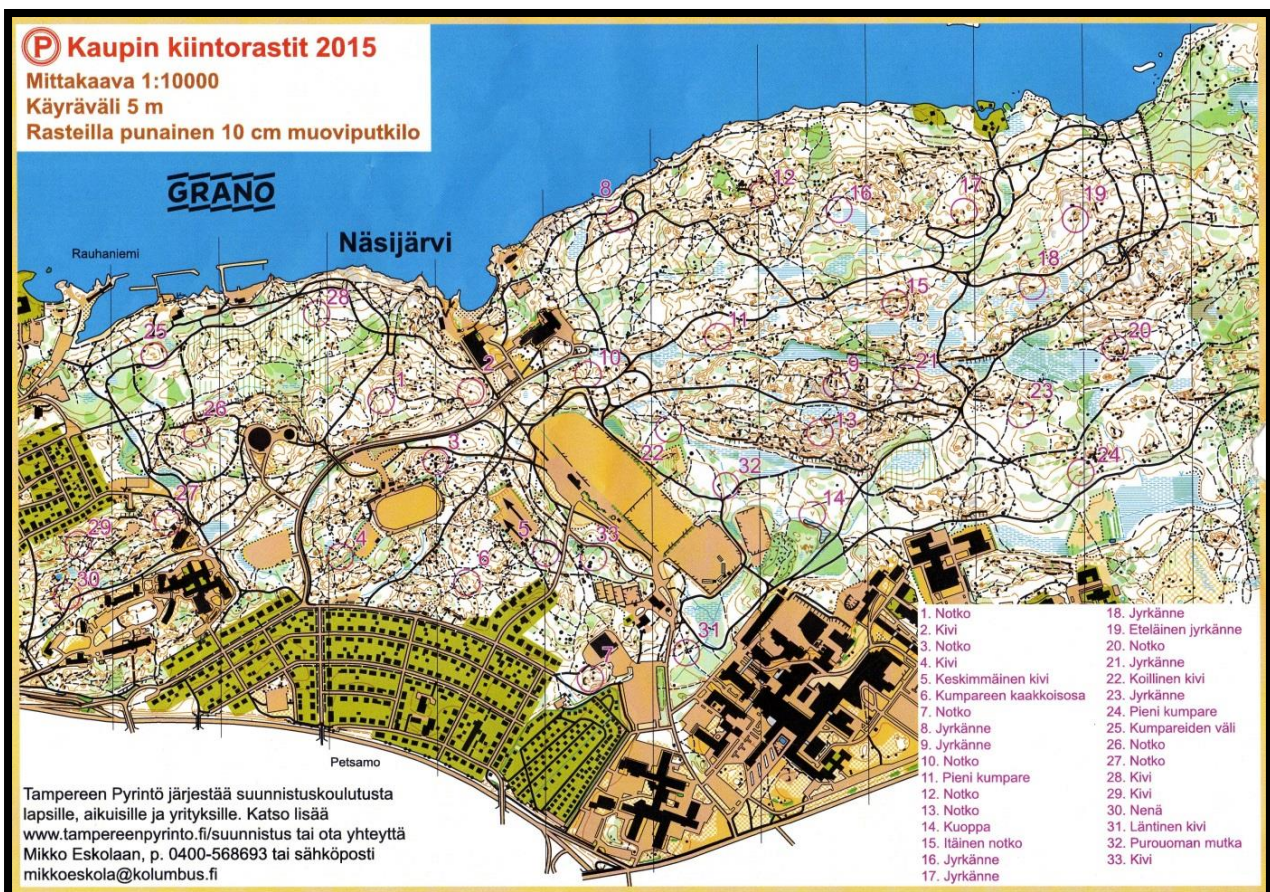
(2) Kontroly – malé, kdysi snad oranžové, válečky, výška asi 7 cm, průměr cca 1,5 cm. Jak dobře byly vidět, si umíte jistě představit. Ale jednou jsme našly i zapomenutý, opršalý a smutný lampion ...

(3) Procházka – běh byl předem vyloučen. Terén byl místy namrzlý až ledový, mezitím sněhový až čvachtavý. Společenskou konverzaci (v angličtině) střídalo nakukování do mapy a její srovnávání s realitou...

(4) Biologové považují hledání jakýchsi kontrol v lese za naprostý úlet postrádající jakýkoliv smysl! Oni chodí do lesa hledat zajímavé brouky, kytičky, mechy, lišejníky a tak....

No, vybraly jsme vždycky nějakou kontrolu, ke které jsme zamířily, já a Minna jsme furt koukaly do mapy a snažily se určit, která kupka či kámen odpovídá kterému myšimu hovínku. Bažinky byly nerozeznatelné, taktéž pěšinky, takže občas jsme se musely spolehnout na větší cestu, i když jsme dobrodružně volily terén. Naštěstí Mirkka, která neměla mapu, měla čas koukat pozorně kolem sebe a vždy, když jsme tvrdily, že „tady někde to

musí být“, inkriminovaný váleček objevila. A Marek? Kdyby neměl foťák, tak si ťukal na čelo. Takto ulovil několik pěkných fotek....

Kontrol jsme obešly „jen“ 6 (10, 11, 15, 18, 20, 23), ale vzhledem k terénu a podmínkám nám to bohatě stačilo. Taky nás čekal oběd a další zajímavý program ... Ale to už není o orientáku.

ČERNÝ LES - SCHWARZWALD

Miroslav Orálek

Ani letos Vás nepřipravím o report z naší jarní orientačně turistické akce.

Podívat se do Černého lesa jsem toužil už když jsem poprvé před mnoha lety přečetl Tři muže na toulkách. A vždycky po každém dalším přečtení jsem si říkal: „Tam určitě někdy zajedeme“. Vyšlo to konečně letos. Květnové třídní závody ve Freiburgu a okolí, to je příležitost! Liba začala chystat itinerář, sháněli jsme penziony a hotýlky, těšil jsem se jako děčko.

V únoru přišla zdravotní komplikace. Dostal jsem zánět středního ucha a navíc zánět lícního nervu. Skoro dva měsíce se mou nebyla řeč. Začátkem dubna říká Liba: „Měli bychom se taky přihlásit na ty závody.“ Otevřu stránky Blackforest Orienteering 3 Days a z první stránky na mě řve „registration

closed“. To je snad nějaký omyl, nevěřicně zírám! Jediné závody, na které je problém se dostat jsou přece Pěkné prázdniny. V základních informacích psali němčouři, že očekávají 2000 závodníků a teď utnuli přihlášky při 1200 přihlášených. Ještě jsme se pokoušeli mailem uprosit pořadatele, ale přihlášky byly opravdu definitivně uzavřené. Co teď? Všechno jsme měli přichystané, hodiny příprav s plánem cesty, objednané ubytování... tak letos pojedeme jen na dovolenou, bez

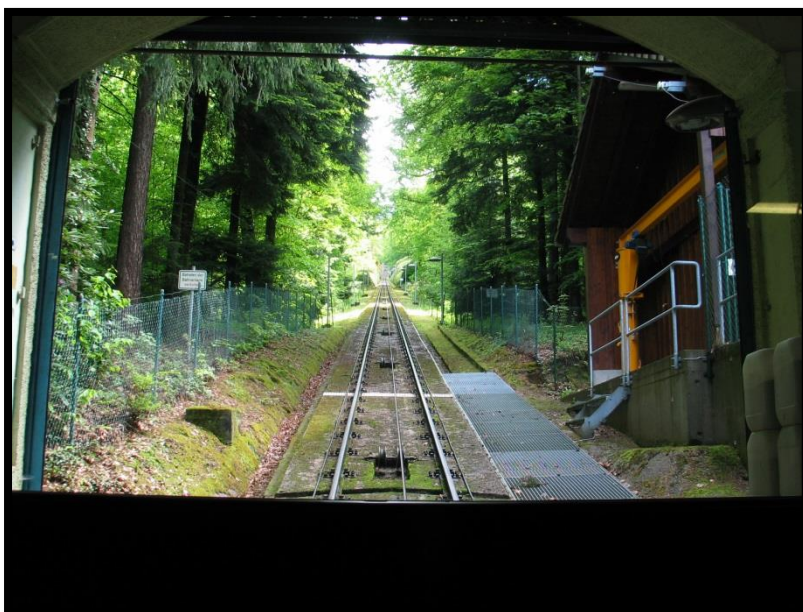
orientáku. Bylo to pro mě velké zklamání, ale když jsme o měsíc později ťapali po nádherných ale děsivě strmých kopcích a stráních Černého lesa, často v dešti a chladu, tak jsme si několikrát říkali „Ještě že jsme se na ty závody nedostali“.

Černý les stojí za to vidět. Kouzelná údoliska, údolí a údolíčka osázená překrásnými vesničkami, kouzelné výhledy, rozhledy a pohledy do okolí, potůčky, říčky, řeky, jezera, vodopády v udivujících rozmanitostech, skály a skaliska, lesy, louky, planiny, leží zde prostě vše, co obdivujeme, že příroda dokázala vytvořit.

Co byste měli v Černém lese vidět? Je toho moc a moc. Pramen Dunaje, nejvyšší německý vodopád, nejdelší německý vodopád, Freiburg, muzeu hodin, jezero Schluchsee nebo jiné, Baden-Baden – ha ha ha.

V Baden-Badenu jsme byli zaskočení, zesměšněni, překvapeni a poučeni o novou zkušenost. Asi v 10.25 jsme přijeli pod kopec a spěchali na kolejovou lanovku. Vešli jsme do dolní odbavovací stanice, rozhlédli se, nikde ani živáčka a před nosem nám do kopce odjíždí kabina. No jo, je půl. Musíme počkat na další. Koupíme si zatím lístek. Rozhlížíme se, ale nikde nikdo. Jen v koutě se krčí automat na jízdenky. Přesvědčili jsme ho aby nám vydal lístky, zašli na záchod a už přijíždí kabina. Pořád nikde ani noha. Nastoupili jsme do kabinky, usadili se a koukáme na koleje táhnoucí se do prudkého kopce. Za chvíli přistupují dva mladší Angličané. Sedají si za nás a povídají si. My s Libou koukáme na hodinky a domlouváme se, kdy přijde průvodčí. Jestli budeme mít štěstí, tak to pojedou ve třičtvrtě – to už je za chvíli, jestli ne, tak pojedou až v celou. Když ručička hodin přeskočí přes devítku, trošku zklamaně říkáme: „No tak až v celou. Nějak už to vydržíme.“ Čas se pomalu táhne, ale přece jenom se posouvá. V 10.55 pookřáváme a už slyšíme někoho přicházet. Asi průvodčí. Ale do kabiny vstupuje francouzský pár.

Obrací se k nám a něco říká. Nerozumíme. Obrací se tedy k Angličanům za námi. Ti také nerozumí, ale za chvíli slyšíme smích. Otáčíme hlavy a vidíme, jak Francouzi ukazují někam ke dveřím kabiny. Koukáme také ke dveřím a vidíme, jak mladý Francouz mačká nějaké tlačítko. Dveře se zavírají a lanovka se rozjíždí. My čekáme dvacetpět minut na průvodčího a teď nevěřícně koukáme – samoobsluha! Smůla byla, že bylo poměrně brzo a shora dolů

ještě nikdo nejel. Z horní stanice se samozřejmě stejným způsobem obsluhovala druhá kabinka. Obě byly na jednom laně, uprostřed se vyhýbaly a když dal někdo povel z jedné nebo z druhé, daly se obě do pohybu. Jízdenky nikdo nekontroloval. (Baden-Baden je nádherné lázeňské městečko, ale v centru je snad nejdráž ze všech evropských měst.).

Tak příště snad zase i něco z orientáku.

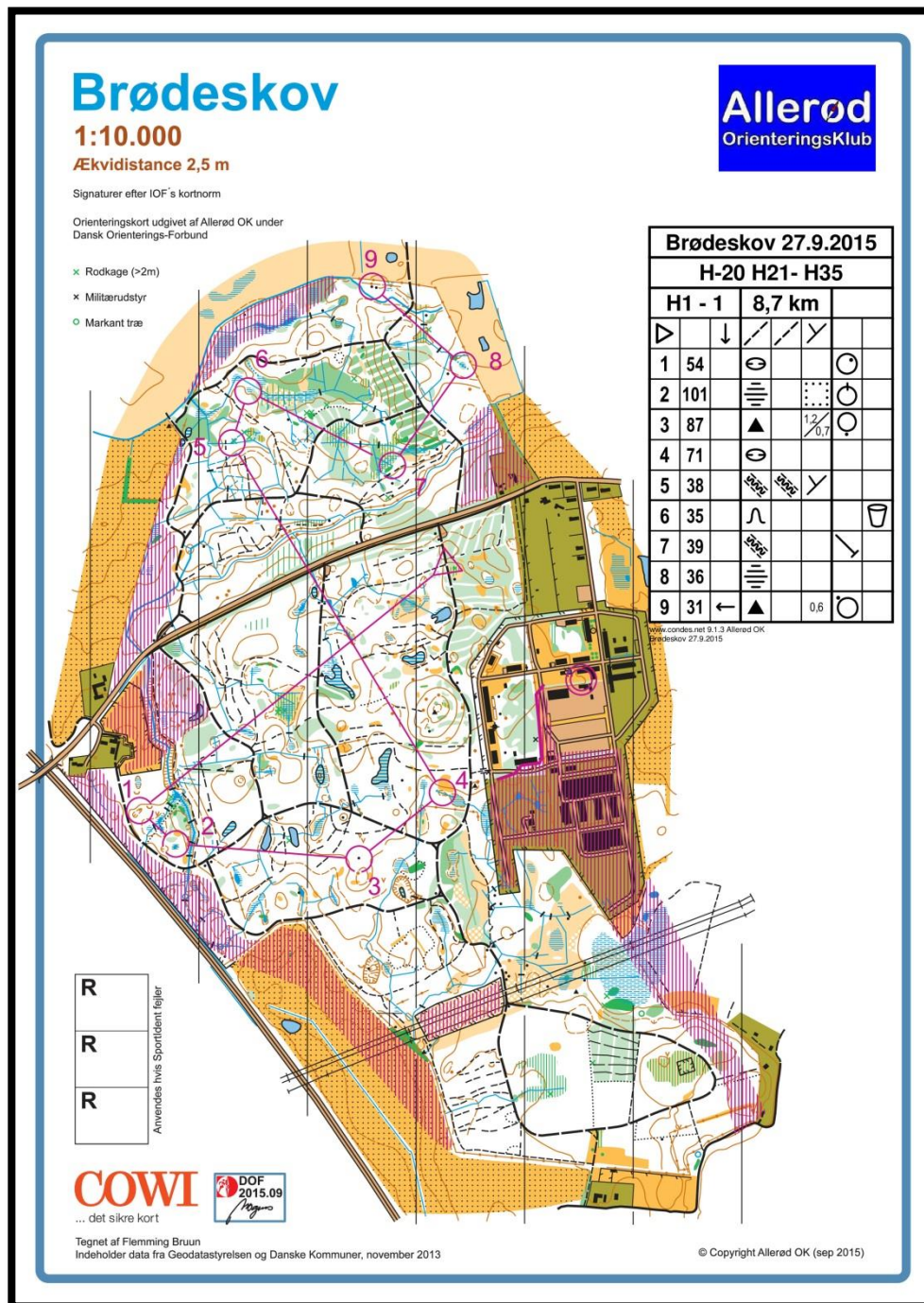
Běhání v Dánsku

Jakub Jirásek

Na konci léta jsem se (na nějaký čas) přestěhoval do Dánska, do Kodaně. Chtělo to změnu (hlavně v práci) a tak jsem se rozhodl zkusit chvíli štěstí na severu Evropy. Teda, že by tady vládlo typické severské počasí, to zrovna ne, ale to zatím letos nezuří ani severně odsud. O počasí tu ale psát nebudu, tohle je OB ročenka a tak něco málo o běhání.

Kdybych jel sám, možná bych ani neměl moc co psát. Ale protože jsem s sebou vzal Věrku, ještě dlouho před odletem, před zařízením ubytováním a vyřízeným papírováním, jsme měli zmapované všechny OB kluby v Kodani. A tak, já ani nevím jak, jsme se brzy po příjezdu zúčastnili pravidelného úterního tréninku u jednoho z místních klubů jménem AMOK neboli Amager Orienteringsklub. A je to dobře. Nejen, že se člověk hned zase hýbe, je to i super způsob, jak se poznat s místními Dány. Navíc s Dány, kteří jsou otevření a rádi pomůžou, což se na začátku v cizí zemi určitě hodí.

Kromě úterních tréninků jsme se zúčastnili i několika závodů. Jak teda vypadá běhání s mapou v Kodani a okolí? Na první pohled dost podobně jako u nás, na druhý se dají rozeznat určitá specifika. Například trocha zeměpisu: nejvyšší vrchol Dánska má 171m. Hned po prvním závodě jsem tak dospěl k názoru, že moje ne zrovna vytříbená orientace ve vrstevnicích by mě tady nemusela tolik brzdit. Ekvidistance je většinou nastavena na 2,5m, aby v mapě mohla alespoň sem tam nějaká hnědá vlnka být. Stejně tak čas na kilometr v cíli vypadá díky profilu mnohem líp, než jsem byl zvyklý.

Rozdíly jsou i ve vegetaci. V lese bývá hodně mokro, bažinky, rybníčky a pro jehličnatý strom je jednodušší počkat na Vánoce a zajít se podívat na náměstí. Mnohem častěji je zato k vidění žlutá barva - rozlehlé travnaté pláně. No a u moře pak člověk může zkusit zábavu v dunách.

O-Bergen

Zuzana Klusáčková

Norsko je ideální země pro trénink orientáku. A jelikož jsem tam měla možnost na podzim studovat, byl orienták jasná volba, jak vyplnit volný čas mezi školou, bloumáním po kopcích a cpaní se borůvkama.

Nejdůležitější bylo připravit si dobré podklady:

1) Na univerzitě funguje studentský o-club BSI Orientering. Stačilo se s nima trochu pobavit na prezentaci studentských organizací a přidat se na FB do skupiny. It was easy!

2) Objevila jsem, že v okolí Bergenu je několik map. Stačilo pak napsat mail jednomu z klubů a bylo, hned se mi dostalo milé odpovědi s tím, že si můžu přijít pro pár map. Tak jsem se hned druhý den stavila. Přivítal mě moc milý bělovlasý stařík - Dagfinn. Pěkně jsme si popovídali a dal mi pět krásných map. Jupí! Krom toho mi řekl o úterním a středečním závodě a že bude rád, když se tam potkáme.

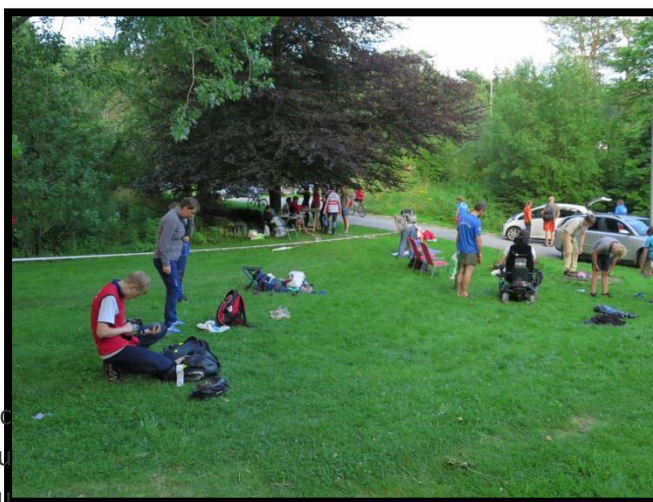
Tak vám tedy řeknu pár slov o prvním závodě.

Pokalkamp middle 18.8.

Přes Facebook jsem se domluvila s orientačkama z BSI, že se v 5 odpoledne sejdem na Busstasjonen (autobusák) a společně vyrazíme. Na nástupišti mě přivítaly dvě milé slečny, daly jsme se do řeči a vydaly se směr Straume – část Bergenu. Po cestě k nám přistoupili další dva orientači, takže cesta byla fajn.

Shromaždiště bylo opravdu malé, zato moc pěkné, u jezírka. Pod stromem seděli u stolečku borci s notebooky a technikou, vedle paní u dohlášek. Na všechno jsem se vyptala a

registrovala se do kategorie D17. Závidíte, co? (Pozn. Neměli tu žádné D21, sedmnáctky byly prostě regulérně dospělá kategorie.) Mohla jsem si vybrat ještě OPEN kategorii, ale tratě byly kratší. Tož když už tu su, tak si to tam chci pořádně užít, no ne? Když už seznamka s norskými terény, tak pořádně.

Start byl libovolný, po minutě, ovšem s tím, že jste přišli ke koridoru a vystáli si frontu vaší kategorie. Pro představu, jaký byl pohled ze startu do lesa: Krpál jako sviňa se spoustou šutrů a buší. A malá cestička proplétající se hore. 5-4-3-2-1 START!

Vybíhám a koukám do mapy. Pak kolem sebe a znova do mapy. Nechápu. Porost, skála, porost, kameny. Ale kde jsou? Tohle v mapě není a tohle zase jo. Proč? Otevřená prostranství na dlouhé ploché svažující se skále, spousta vřesu a buše. Pichlavé a téměř neproběhnutelné buše, která vás chytí za nohu a ještě vám ji podrazí.

Tak, a nevím, kde su. Hned na jedničku. Aha, ono je to 1:5000. Po prvních 3-4 kontrolách ze 17 přichází aha-efekt. Nojo, jiná generalizace než u nás. Aha, proč by tam tohle cpali. Oukej, to už začíná dávat trochu smysl.

Následující minuty se mi "běží" fakt dobře, odhlédnu-li od toho, že mi nějaká bush furt podráží nohy, zapadávám do bahna a mezi trsy trávy se skrývají zákeřné díry. Kontroly nacházím celkem bez potíží a fakt mám dobrý pocit. Konečně tomu začínám trochu rozumět! Jé, su na takové náhorní miniplošince s krásnými výhledy. Na to ale není čas, utíkám dál, co mi síly stačí. Kdybych nebyla trubka, nezapomněla sebrat 14ku a nemusela se tudíž z 15ky vracet, možná by mi ty tři kilometry i vyšly pod hodinu :-D Ale bylo to krásné! Vyčítám emitku a mám radost, že jsem se úplně neztratila. (Pozn.: V Norsku se povětšinou běhá s løperbrikke-emitkami. Jsou to takové brikety, které ani nepípají ani neblíkají. Prostě nevíte. A pěkně blbě se drží. Zlatý čip! :-))

A jelikož je již zmíněné vedro, svlíkám svršky a ve spodním prádle skáču do jezera. Je to příjemně chladivé a zároveň dostatečně teplé. Ó, to je paráda! Summertime and the livin' is easy! Chvilí si jen tak plavu a kochám se výhledy.

A když su dostatečně vymáchaná, vydávám se ještě na procházku s mapou do terénu. Chci si ještě vychutnat ty krásné výhledy na bergenské kopce z jiné perspektivy:-)

Zpátky na koleje jsem původně chtěla jet autobusem, ale když jsem scházela kopec na zastávku, zastavil mi orientácký stařík (slyšela-li jsem dobře, jmenuje se Jørgen Frønsdal) a ptal se mě, kam jedu a jestli prý nechci hodit. Tak mě svezl až ke kolejím. Life is life!

Různé

Jak jsem měl v hlavě nas...

Roman Věžník

Když si chřipka předává žezlo s angínou a člověk místo lístečkování middlu na Kobylce leží skoro tři měsíce v betli, o hov(n)adiny v hlavě není nouze.

Jednou o poledni, maje horečku a rozjímaje nad bludy OBludy Kobylohlavaté, vytanulo mi na myslí ozvláštnění kadibudek závodních.

Taky to znáte, ne? Váš výtvar už míří z poslední zatáčky do finiše, start vzdálen dvě jičínské míle a u toiek had dlouhý jako vaše střeva.

Když už máte nohy křížem tak, že by to lépe ani Křížovka nedala, a nezabírají ani poskoky nebo kroucení se v rytmu střevních tanců, proč nepřijít na jiné myšlenky aspoň pomocí kadiftípků?

Možná vás nas..štvou tak, až se vám stolice postaví na štorc. Možná se u nich budete za břicho popadat. Ale pořád lepší cvrnknout si do dederonu, než mít v textilu vymalováno, ne?

Nakonec k realizaci chyběly síly a pak i čas. Naštěstí, říkáte si asi. Jasně, ale aspoň můžu do ročenky nakydát toikovou ukázkou, abych si nerozhněval aSERtivní božku (Nebo jak se sakryš řekne bůh-baba?) Lenku, kterou svou leností datlovat do TaTaRáckých memoárů oprávněně kálíme...

Takže jak to mohlo onehdá v parném červnu na louce pod štémálským vysílačem vypadat?

NĚCO PRO LEPŠÍ NÁLADU

Miroslav Orálek

Přišel pán do restaurace a poručil si kuře. Když byl obsloužen, povídá vrchnímu: „Pane vrchní, vždyť je to samá kost a kůže.“ Vrchní na to: „Jó to já nevěděl, že to chcete i s peřím.“

„Pes mně zachránil už jednou život.“

„Jo, jak to?“

„Přišli ke mně tři doktoři a on nepustil žádného k mé posteli.“

V kleci jednoho cirkusu vedle sebe žili v dojemné snášenlivosti tygr a ovce.

„A nenastane mezi nimi nikdy půtka?“ ptá se návštěvník.

„Ano, tu a tam“, odpověděl ošetřovatel, „to potom vždycky koupíme novou ovci.“

To je pořád řečí o škodlivosti alkoholu, ale kdykoliv člověk čte o epidemiích, tak jsou vždycky z vody.

Manželé si vyjeli na autem na výlet. Když sjížděli z prudkého kopce, muž zoufale vykřikl: „Nefungují mně brzdy!“

„Nevadí“, uklidnila ho manželka. „Zastav a půjdeme pěšky.“

U soudu.

„Obžalovaný, už jste byl někdy trestán?“

„Ano, za vrážení hlavou do zdi.“

„To přece není trestné!“

„Vona to nebyla moje hlava, pane soudce.“

Kohout ukazuje slepicím pštrosí vejce.

„Já nekritizuji, ale chtěl bych vás jenom upozornit, milé dámy, co se vyrábí za hranicemi.“

Tři kamarádi přijdou po ránu do restaurace. „Pane vrchní, co máte k snídani?“

„Čaj, kávu, džusy, chléb, housky, loupáky, čabajku, pražskou šunku, sýr ementál a eidam, míchaná vajíčka, párky ... a to je všechno.“

„Nevadí, dejte nám šest piv.“

Skot si na poště vybírá výhru. Pečlivě si přepočítá bankovky a do každé mince opatrně kousne.

„No dovolte,“ urazí se slečna za přepážkou, „snad si nemyslíte, že bychom vám proplatili výhru ve falešných penězích?“

„Ó, to ne, ale mám strach, aby to nebyly ty peníze, co jsem vsadil.“

Na posedu sedí dva myslivci. V houští se něco pohne a padnou dvě rány. Myslivci se začnou dohadovat. „To byl kanec“. „Kdepak kanec. To byl srnec.“ „Ne, ne, kanec to byl!“ „Žádný kanec, ale jasně srnec!“

V tom tluče na nohu od posedu hajný a říká: „Slezte dolů, podle papírů to byl nějaký Novák od Prostějova.“

Pozor, Syslovi ví, kde ty bludné kořeny hledat...

